

Момиченцето изхвъркна като сърна отъ двора, затече се право въ тѣхъ и почна да моли майка си да я пусне въ болницата. Майката прочете докторската бѣлѣжка и написа „съгласна“, па се подписа.

Подиръ пладнѣ въ 4 часа Цвѣтанка се изправи съ книжката въ рѣка прѣдъ стария опълченецъ.

— Каква си немирница ти! рече той. Хайде влизай? Нѣкога и дѣца вършатъ работа.

Цвѣтанка влѣзе въ двора, доближи до вратата, дѣто имаше вторъ пазачъ. Тя показа билетчето си. А той рече: — ще идешъ въ стая № 5 при госпожа Михайлова. Тя ще ти каже, какво ще работишъ.

Два дена подиръ това малката Цвѣтанка, облѣчена въ нарочно направена бѣла болнична форма, съ бѣла забрадка на глава, както всички други сестри, тичаше въ стая № 10, дѣто имаше около 25 души ранени войници. Тя разнасяше вода, чай, хлѣбъ, сирене, чорба на обѣдъ и вечеръ. Другитѣ сестри не метѣха, а тя и помиташе стаята. Всички войници се чудѣха на това мило дѣте и съ засмѣно лице я накарваха да имъ донесе това или онова. Дѣтето тичаше безъ умора. Безкрайна радостъ се изписваше на лицето ѝ всѣки пжтъ, когато нѣкой поиска нѣщо отъ нея и тя може веднага да му го донесе. Наричаха я всички „сестричето“ и се надварваха ней да поржчатъ това, що имъ трѣбва. И тя летѣше, като вихрушка по стълбитѣ, по коридоритѣ и стаята. Ужъ „помощница“, а стана първа работница и прислужница на войниците. Другитѣ сестри сжщо работѣха, ала нѣкои отъ тѣхъ често се заприказваха било съ нѣкои болни, било съ на-